Η ΒΕΑΤΡΙΚΗ

ΩΡΑ τὴν ἄνοιξι κάθε μέρα ὁ 'Αλαὶν Φοστὲρ θαύμαζε ἀπὸ τὸ παράθυρό του στὸ μπαλκόνι τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ ἕνα χαριτωμένο ξανθὸ κορίτσι. Καμμιὰ φορὰ ἡ νέα αὐτὴ στεκόταν ὄρθια μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα σὰν νὰ προσευχόταν, μὰ τὶς περισσότερες φορὲς καθόταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ σαιζλόγκ, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, κυττάζοντας πέρα. Ὁ ἥλιος ἐχρύσωνε ἀκόμη πιὸ πολὺ τὰ ξανθά μαλλιά της, ποὺ στεφάνωναν ἕνα μελαγχολικὸ κι' ἐκφραστικὸ προσωπάκι. Ὁ 'Αλαὶν τὴν ἔλεγε Βεατρίκη, γιατὶ τοῦ θύμιζε πολὺ τὴν ἀθάνατη ἡρωΐδα τοῦ Δάντη.

"Εν' ἀπόγευμα, ὁ νέος συνάντησε τὴν Βεατρίκη στὸ πάρκο Μονσώ. Περπατοῦσε μὲ δειλὰ καὶ μικρὰ βήματα, ψηλαφῶντας τὴ γῆ μ' ἕνα μπαστοῦνι. Λίγο πίσω της, μιὰ γυναῖκα, νέα ἀκόμη καὶ ποὺ τῆς ἔμοιαζε (ἡ μητέρα της δίχως ἄλλο) τὴν παρακολουθοῦσε μὲ μιὰ τρυφερὴ προσοχή. Ἡ δυο γυναῖκες σταμάτησαν ὕστερα ἀπὸ λίγο καὶ κάθησαν σ' ἕνα παγκάκι. Ἡ πιὸ ἡλικιωμένη ἄρχισε νὰ πλέκη σιωπηλά, ἐνῶ τὸ κορίτσι γύρισε τὸ πρόσωπό της ἀλλοῦ γιὰ νὰ κρύψη ἀπὸ τὴ μητέρα της τὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν ἐπάνω στὰ μάγουλά της.

Περίεργος ὁ 'Αλαὶν κάθησε κι' ἐκεῖνος στὸ ἴδιο παγκάκι καὶ κατάφερε νὰ βρῆ ἀφορμὴ γιὰ νὰ πιάση κουβέντα. "Ετσι ἔμαθε ὅτι τὸ κορίτσι εἶχε τυφλωθῆ ἐξ αἰτίας ἑνὸς αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος. Γιὰ πάντα; "Ισως ὄχι, γιατὶ ὁ περίφημος ὀφθαλμολόγος ποὺ τὴν ἐνοσήλευε, εἶχε πῆ ὅτι ὑπῆρχε κάποια ἀμυδρὴ ἐλπίδα νὰ ξαναβρῆ κάποτε τὸ φῶς της.

Δεκαοκτὼ χρονῶν ἡ Βεατρίκη (τὸ πραγματικό της ὄνομα ἦταν 'Εστέλλα Μορὰ) εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ διακόψη τὶς σπουδές της στὸ λύκειο τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πάρη τὸ ἀπολυτήριό της. Ἡ μητέρα της, ἡ χήρα κυρία Μορὰ ἦταν ἀπελπισμένη. Ἡ οἰκονομική τους θέση ἦταν πολὺ στενόχωρη. Τί θὰ ἔκανε τώρα αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ δὲν εἶχε πειὰ τὸ φῶς του γιὰ νὰ παλαίψη καὶ νὰ ζήση; Μποροῦσε βέβαια νὰ τὴν στείλη στὸ σχολεῖο τῶν τυφλῶν, μὰ φοβόταν νὰ τὸ προτείνη στὴν κόρη της γιατὶ αὐτὸ θὰ σήμαινε ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ γίνη καλά. Πῶς θὰ βαστοῦσε σ' ἕναν τέτοιο ἠθικὸ κλονισμό;

Ἡ κυρία Μορὰ ἔκανε αὐτὲς τὶς ἐκμυστηρεύσεις στὸν 'Αλαὶν τὴν ὥρα ποὺ ἡ κόρη της, παΐρνοντας κουράγιο, δοκίμαζε νὰ περπατήση μόνη της στὶς ἀλλέες τοῦ πάρκου.

—Δὲν θἄπρεπε, εἶπε ὁ νέος, νὰ ξεχάση ἡ κόρη σας ὅ,τι ἔχει μάθει. Ἡ συμφορὰ σας μὲ συγκινεῖ πολὺ καὶ παίρνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου δωρεάν. Θὰ μ' εὐχαριστήσετε πολὺ ἂν δεχθῆτε. Εἶμαι τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας καὶ δίνω μαθήματα γιὰ νὰ ζήσω. 'Από σᾶς δὲν ζητῶ ὡς ἀντάλλαγμα παρὰ νὰ μὲ συστήσετε στοὺς γνωστούς σας...

Ἡ πρότασίς του ἔγινε δεκτὴ μὲ ἐνθουσιασμό. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὁ 'Αλαὶν ἄρχισε τὰ μαθήματα. Ποτὲ νεαρὸς καθηγητὴς δὲν βρῆκε μαθήτρια τόσο προσεκτική, τόσο πρόθυμη νὰ τοῦ φανῆ εὐχάριστη.

Ἡ Βεατρίκη—ἔτσι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴ λέη—δὲν ἦταν μόνο ἐξυπνη, ἀλλὰ εἶχε καὶ μιὰ καρδιὰ γεμάτη ἀγνότητα. Γλυκειά, λεπτή, εὐαίσθητη, καταλάβαινε ἀμέσως ὅ,τι τῆς ἔλεγε ὁ δάσκαλός της κι' ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀπὸ συγκίνησι ὅταν τὸν ἄκουγε ν' ἀπαγγέλλη τὴν 'Οδύσσεια, τὴν Αἰνιάδα ἢ τὴ Θεία Κωμωδία.

Τὴ θαύμαζε ἀπὸ τὸ παράθυρό του...

Τότε τὸν κυττοῦσε μὲ τὰ μεγάλα γαλανά της μάτια, μά, ἀλλοίμονο! Πίσω ἀπὸ αὐτὰ τὸ φῶς εἶχε βασιλέψει. "Οταν αὐτὸς χανόταν στοὺς ἀτελείωτους ὁρίζοντες τοῦ ὀνείρου, ἐκείνη τὸν ἄκουγε γεμάτη συγκίνησι καὶ τὸ χέρι της ἔσφιγγε τὸ δικό του. Τότε ὁ 'Αλαὶν φανταζόταν ὅτι πετοῦσε σ' ἕνα κόσμο ἄϋλο, ὅπου βασίλευε μονάχα ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία. Οἱ δεσμοὶ ποὺ τὸν συνέδεαν μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι γινόντουσαν ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατοὶ κ' ἔτρεφε κάποια κρυφὴ ἐλπίδα μέσα του, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἐμπιστευθῆ σὲ κανένα, ὅτι κάποτε θὰ δεχόταν ἡ Βεατρίκη νὰ γίνη ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς του.

Ὑπῆρχε ὅμως κ' ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ ἔκανε τὸν 'Αλαὶν ν' ἀφοσιωθῆ μὲ τόσο πάθος σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη. "Ηξερε ὁ δυστυχισμένος ὅτι τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀποκρουστικὰ ἄσχημο. Κάθε φορὰ ποὺ εἶχε τὴν ἀπερισκεψία νὰ κυτταχτῆ στὸν καθρέπτη, ἀποτραβιόταν ἀμέσως ἀπελπισμένος.

Στὰ σαλόνια δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως ἐπιτυχία, οὔτε τὸν προσκαλοῦσαν συχνά. 'Ακόμη καὶ τὰ παιδιὰ τὸν ἀπέφευγαν κι' ἀπέκρουαν τὰ χάδια του. Μιὰ φορὰ θέλησε νὰ φιλήση τὸ κοριτσάκι τῆς θυρωροῦ του: «"Α, ὄχι, φώναξε ἐκεῖνο, ἂν καὶ δὲν ἦταν οὔτε τεσσάρων ἐτῶν. Εἶσαι πολὺ ἄσχημος».

Ποῦ ὠφείλετο αὐτὴ ἡ ἀσκήμια του; Σὲ ὅλα. Ἡ μύτη του ἦταν μεγάλη καὶ πλατειά, τὰ μάτια του μικρά, τὸ σαγῶνι του τεράστιο καὶ τὸ στόμα του στραβό. "Ηταν καὶ σχεδὸν φαλακρός. Μὲ λίγα λόγια ὁ 'Αλαὶν εἶχε ὅλα τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα ποὺ κάνουν ἕναν ἄνθρωπο ἀποκρουστικό.

"Οταν ἦταν παιδί, τὸν πείραζαν ὅλοι οἱ συμμαθηταί του. "Οταν ἔγινε νέος, εἶδε ὅτι ἡ χαρές τῆς νειότης δὲν ἦσαν γι' αὐτόν. Οὔτε στοὺς χοροὺς μποροῦσε νὰ πάη, οὔτε σὲ γυναικεῖες συκεντρώσεις, ἂν δὲν ἤθελε νὰ ἐξευτελισθῆ.

Γι' αὐτόν, ἡ συντροφιὰ τῆς Βεατρίκης του ἦταν μιὰ ὄασις. "Οχι μόνο δὲν λυπόταν γιὰ τὴν τύφλωσί της, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἦταν εὐχαριστημένος ποὺ ἔτσι ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ δῆ τὴν ἀπαίσια ἀσκήμια του. Τὸν ἄνδρα της δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε παρὰ μέσα ἀπὸ τὰ λόγια του καὶ τὶς πράξεις του, δὲν θἄβλεπε παρὰ μονάχη τὴν ψυχή του.

Μιὰ μέρα, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, ἔπεσε ἐκείνη πρώτη στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ φώναξε πὼς τὸν ἀγαπᾶ. Ὁ νέος ἔνοιωσε τέτοια ἔκστασι, τόσο μεγάλη εὐτυχία, ὥστε γιὰ ἀρκετὴ ὥρα δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθη. "Οταν ἔγινε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ἄρπαξε καὶ τὴ φίλησε. "Ηταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ φιλοῦσε γυναῖκα.

—'Από σήμερα, ψιθύρισε ἡ Βεατρίκη, σᾶς θεωρῶ ἀρραβωνιαστικό μου, ἂν φυσικὰ δὲν σᾶς εἶνε ἀποκρουστικὸ τὸ ὅτι εἶμαι τυφλή.

—"Ω! ἀγαπημένη μου! Τί λέτε! "Ισια-ἴσια ποὺ αὐτὴ ἡ ἀτυχία κάνει τὴν ὠμορφιά σας πιὸ συγκινητική...

Ἡ κυρία Μορά, ὄχι μόνο δὲν ἔφερε κανένα ἐμπόδιο σ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, ἀλλὰ ἀπὸ μέσα της ἦταν εὐχαριστημένη, γιατὶ στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν ἡ κόρη της, μπόρεσε νὰ βρῆ ἕναν τόσο καλὸ σύζυγο. Πραγματικὰ ὁ 'Αλαὶν εἶχε ἕνα καλὸ εἰσόδημα ἀπὸ τὴν περιουσία ποὺ κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του...

Ὁ νέος τώρα ζοῦσε σ' ἕνα πέλαγος εὐτυχίας. Τὸ μέλλον ἀνοιγόταν μπροστά του γεμάτο ὑποσχέσεις. Ἡ ζωή του δὲν ἦταν πειὰ μιὰ διαρκὴς δυστυχία καὶ ταπείνωσις. Ὑπῆρχε στὸν κόσμο μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε! "Ησυχος λογάριαζε νὰ ὁρίση τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του, ἦταν μιὰ μέρα ἡ Βεατρίκη, μόλις τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, τοῦ φώναξε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἀγγελοβολοῦσε ἀπὸ χαρά:

—'Αλαίν, ἕνα μεγάλο νέο! Δὲν τολμῶ νὰ χαρῶ ἀκόμη, μα πολὺ γρήγορα θὰ ἔχουμε μιὰ μεγάλη μεταβολὴ στὴ ζωή μας.

Ὁ ὀφθαλμολόγος ποὺ τὴν ἐνοσήλευε ἤθελε νὰ δοκιμάση μιὰ πολὺ λεπτὴ ἐγχείρησι, στὴν ὁποία ὅμως εἶχε πολλὲς ἐλπίδες.

—Μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες, 'Αλαίν, ἂν ὅλα πᾶνε καλά, θὰ μπορῶ νὰ βλέπω!

Ἡ Βεατρίκη ἔφυγε καὶ πῆγε σ' ἕνα νοσοκομεῖο στὸ Νεϊγύ. "Επρεπε νὰ ζήση μέσα στὸ σκοτάδι γιὰ πολλὲς ἑβδομάδες.

Μιὰ μέρα, ἡ κυρία Μορὰ γύρισε καταχαρούμενη ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο.

—Χαρῆτε κι' ἐσεῖς μαζύ μας, τοῦ εἶπε, τὸ θαῦμα ἔγινε!

Ὁ 'Αλαὶν ἔγινε κατάχλωμος κι' ἔμεινε σιωπηλός.

—"Οταν δῆ πῶς εἶμαι, τί ἐντύπωσι θὰ τῆς κάνω; ψιθύρισε στὸ τέλος. Πῶς θὰ μ' ἀντικρύση; Δὲν θὰ νοιώση κι' ἐκείνη τὴν ἴδια φρίκη, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος;

'Απελπισμένος ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα.

—Μπᾶ! Γιὰ ἕναν ἄντρα ἡ ὠμορφιὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, θέλησε νὰ τὸν παρηγορήση ἡ κυρία Μορά.

Μὰ ὁ 'Αλαὶν σκεφτόταν διαφορετικά. Προκειμένου νὰ ἐμπνεύση τὴ φρίκη σ' ἐκείνη ποὺ ἀναποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσε, προτίμησε νὰ χαθῆ γιὰ πάντα. Τουλάχιστον ἔτσι μποροῦσε νὰ μείνη στὴν καοδιὰ τῆς κόρης της κάτι ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔνοιωσε κάποτε γι' αὐτόν.

Τώρα στὴν Μαυριτανία ζῆ κάποιος νέος ποὺ δὲν γελᾶ ποτέ του. Ὑπηρετεῖ στὴ Λεγεῶνα τῶν Ξένων, μὰ ποτὲ δὲν κάνει παρέα μὲ τοὺς συντρόφους του ποὺ τοὺς ἀποφεύγει καὶ τὸν ἀποφεύγουν κι' ἐκεῖνοι ὅσο μποροῦν.

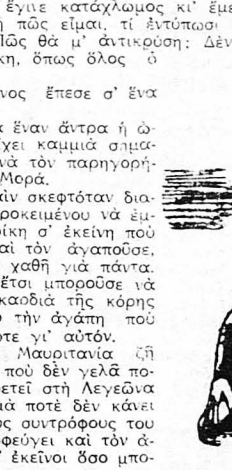

Στεκόταν ὄρθια, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα...

Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ὁ 'Αλαίν...